

Posudek na bakalářskou práci sl. Lucie Piatkové Dějiny TJ Sokol Poruba. Historie sportovního oddílu a žité dějiny z pohledu hráček. Praha: Univerzita Karlova, Fakulta humanitních studií, 2024, 61 s. a přílohy.-

Bakalářská práce sl. Piatkové, která stojí na rozhraní mezi historií, antropologií a sociologií, je věnována kontrastu mezi dějinami sportovního oddílu házené v Ostravě Porubě, jak je představila místní kronika a několik dalších pramenů, a mezi tím, co vědí o dějinách svého oddílu a případně i házené jeho současné a někdejší aktivní hráčky. Autorka přitom dospěla k správnému závěru, že se dějiny klubu drtivě většinou akterek zredukovaly na dobu, kdy samy v oddíle působily, a házená byla, jak zjistila vedlejší linie výzkumu, pevnou součástí jejich životního stylu. Problém práce (s. 9) mohl být ovšem formulován o něco šikovněji.

Autorku lze však na druhé straně pochválit za osobní angažovanost na výzkumu (několik let sama v oddíle házenkářek působila), za poměrně zdařilé představení prostředí výzkumu i sestavení profilu akterek (11 hráček ve věkovém rozmezí 19 až 27 let, které je překročeno v případě dvou žen, z toho jedné 49leté trenérky, pro výzkum klíčové akterky). Správný byl i výběr metod, ovšem jejich aplikace měla být v případě polostrukturovaných rozhovorů vysvětlena profesionálněji. Z hlediska výzkumu je pak rovněž velmi diskutabilní, zda akterkám měly být poskytnuty otázky několik dní před samotným rozhovorem, a to kvůli riziku případné stylizace. Zcela nedostatečně je však objasněno aplikování metody komparace a obsahové analýzy dokumentů. Zde autorka místo promyšlení jejich aplikace nabídla výpisky z Hendlovy práce a zcela nepochopené vysvětlení metody komparace (srov. např. větu „Objektem komparace jsou jednotlivé problémy, které řeším v rámci výzkumu své bakalářské práce“).

Druhá kapitola věnovaná dějinám házené měla mít v názvu jasně oddělený podtitul, jinak jde ovšem především o výpisky z několika knih, kterým chybí zasazení do širšího rámce společensko-politického a sportovního klimatu v českých zemích. Vyhnula bych se i obratu typu, že mezinárodní házené položili základy nenávidění Němci, spíše bych hovořila o národních rivalitách, které se propsaly i do dějin sportu apod. V případě vývoje po roce 1989 by pak bylo možná ještě vhodné zjistit, kolik lidí se u nás věnuje házené na různých úrovních dnes, zamyslet se nad tím, proč je házená rozšířená v určitých regionech republiky. Obdobně se autorka mohla více zamyslet nad kontexty i v případě třetí kapitoly o sportovním oddílu TJ Sokol Poruba. Kapitola je postavená na internetových odkazech, místní kronice, Sokolském věstníku (bez odkazu na stránky; měla ho autorka skutečně v ruce, nebo přebírá citaci z odborné literatury či z internetu?) a jednom titulu z odborné literatury. Místy je bohužel však tato část zcela závislá na dobové rétorice (srov. např. obraty typu stav národního ponižování na s. 37). Pochybnosti budí i odkazy na kroniku z r. 1933 tam, kde autorka píše o vývoji po roce 1938 (s. 40-46). Pokud by měla být tato kapitola skutečně profesionálně zvládnuta, musela by autorka zvolit jiný postup než výpisky z kroniky: načíst odbornou literaturu týkající se Ostravska v různých obdobích a dějiny sportovního oddílu kriticky zasadit do tohoto rámce. Znovu bych pak doporučila i prostudování periodika Československý sport (Ostrava) z let 1953 až 1992.

Nejdůležitější část práce však představuje vlastní výzkum odborných znalostí hráček o házené, výzkum jejich znalostí dějin sportovního klubu a konečně i individuální historie prožité s házenou. Tato část práce představuje nejkvalitnější část textu (možná ovšem až příliš

zestručněnou) a přesvědčivě dokládá, že se autorka ve sportovním prostředí umí pohybovat, umí svým aktérkám klást otázky. Výzkum přinesl zajímavé poznatky týkající se sportovního zázemí rodin respondentek, jejich ochoty věnovat čas milovanému sportu i jejich hodnotové orientace (je zřejmé, že si ženy cenily především výchovy ke kolektivismu a zodpovědnosti skrze házenou). Současně je však zřejmé, že aktérky žily každodenností sportovního oddílu, kterou neměly zapotřebí historicky ukotvit.

Stávající práce sl. Piatkové představuje jistý posun oproti předchozí verzi, a proto bych ji hodnotila **na rozhraní velmi dobré a dobré**. Je ovšem škoda, že i v této verzi zůstalo poměrně hodně chyb v interpunkci, které snižují jinak slušnou formální stránku textu.

V Praze 4. 6. 2024

doc. PhDr. Blanka Soukupová, CSc.